

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RUNYX

Dark verse / RuNyx. - București : Midnight Books, 2025
3 vol.

ISBN 978-630-6546-20-6

Vol. 1. : Predator. - 2025. - ISBN 978-630-6546-21-3

821.111

Traducător: **Maria Adam**
Redactor: **Ana-Maria Nicolae**
Grafician copertă: **Dacian Florin Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE PREDATOR

Copyright © 2020 RuNyx
All rights reserved.

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

RUNYX

PREDATOR

DARK VERSE #1

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

alianța

Orașul Tenebrelor, 1985.

Într-o noapte rece și întunecată de iarnă, când vântul urla și străzile plângeau năpădite de lapoviță, doi bărbați din Organizația Tenebrelor s-au întâlnit cu alți doi din Portul Umbrelor în mijlocul pustietății. Deși cele două familii erau rivale de peste un deceniu, dușmănia lor începea să le afecteze afacerile. Lumea lor era mică și nu puteau continua să se atace reciproc, când existau oportunități mai mari și mai profitabile, care ar fi fost în beneficiul ambelor. Era timpul să pună capăt rivalității și să înceapă un parteneriat pentru viitor.

Liderul din Portul Umbrelor tremura pe sub haina greoaie, neobișnuit cu gerul din vestul orașului. Liderul Organizației Tenebrelor a început să râdă. Vedeau soarele mai rar decât își vedea el nevasta. Cei doi au purtat o conversație jovială. Fiecare însoțitor a rămas însă doar un spectator tăcut.

Pe urmă, au trecut la afaceri. Arme și alcool – acestea erau doar paravanul operațiunii. Era timpul pentru o afacere nouă, o premieră pentru familii. Liderul Tenebrelor a propus o idee. Un nou tip de comerț, destul de rar în lume deocamdată, dar era de viitor și se puteau câștiga mai mulți bani decât au visat vreodată. Liderul din Portul

Umbrelor a fost de acord. Cei doi au jurat să păstreze secretul, să rămână o afacere confidențială, iar restul lumii să creadă că armele și băutura erau principalele lor îndeletniciri.

Liderul Tenebrelor a deschis portbagajul mașinii. Două fetițe, în vârstă de cel mult opt ani, zăceau inconștiente înăuntru, fără să știe ce le aștepta.

Liderii au schimbat un zâmbet vag și și-au dat mâna.

— Pentru viitor! a spus unul din ei.

— Pentru viitor! a încuviințat celălalt.

Și așa s-a creat alianța.

adulmecarea

În prezent.

Cuțitul îi apăsa coapsa.

„N-ar trebui să fiu aici.”

Gândul îi răsuna Moranei în minte fără încetare și încerca să pară detașată, deși avea nervii încordați. Cu paharul de șampanie în mână, se prefăcea că soarbe, dar scana mulțimea încontinuu. Știa că doar câteva guri de șampanie ar fi făcut minuni pentru nervii ei zdruncinați, dar s-a abținut. În seara asta, avea nevoie de o minte limpede mai mult decât de curaj lichid. Probabil. *Să sperăm.*

Petrecerea era în toi, organizată pe peluza extinsă a casei unui membru al familiei Maroni. A naibii Organizație! Era bine că făcuse cât mai multe cercetări în ultimele zile.

S-a uitat în jur, la grădina luminată din mijlocul umbrelor, văzând fețele pe care le zărise la știri de-a lungul anilor. Pe unele le văzuse chiar în propria casă, când era mică. Vedea „soldații” din Organizație, umblând peste tot cu fețe stoice. Vedea femeile, simple accesorii la brațele bărbaților pe care îi însoțeau. Acolo se aflau dușmanii.

Privea cu atenție în jur, ignorând mâncărimile date de perucă. Avusese mare grijă să arate diferit în acea seară. Rochia lungă și neagră pe care o purta ascundea cuțitele de pe coapse, dar unul se răsucise și parcă voia să se înfigă în piciorul ei. Brățara de la mână fusese cumpărată de pe *dark web* și avea un orificiu ascuns pentru otrava cu aerosoli care nu se găsea pe piață. Își legase părul brunet în jurul capului și pe deasupra purta o perucă mătăsoasă cu păr blond. Își dăduse cu ruj roșu. Nu era stilul ei. Dar era necesar. Se pregătise zile întregi pentru acest moment. Reluase planul în minte zile întregi. Nu putea s-o dea în bară. Nu când era atât de aproape să reușească.

S-a uitat la casa ce se înălța în spatele mulțimii. O fiară. Nu putea fi descrisă altfel. Ca un castel străvechi, ascuns între dealurile Scoției, casa – un hibrid straniu între casă modernă și castel primitiv – arăta ca o fiară. Una care ascundea în măruntaie ceva ce-i aparținea.

Învăluită în aerul rece și parfumat al nopții, cu pielea înfiorată, Morana a tresărit.

Râsul gălăgios al unui bărbat i-a atras atenția. L-a studiat cu atenție. Un bărbat cărunt, voinic, care râdea împreună cu alții în colțul de nord al proprietății. Avea fața ridată de vârstă și mâinile curate, din câte părea.

O, dar cât sânge era, de fapt, pe mâinile acelea! Nespus de mult! Nu că ar fi existat cineva în lumea lor care să nu aibă mâinile pătate. Dar acela își crease reputația de cel mai sângeros dintre toți, mai sângeros chiar și decât tatăl ei.

Lorenzo Maroni, numit și „Copoiul”, era liderul Organizației Tenebrelor, cu o carieră de peste patru decenii și un cazier mai lung decât brațul ei, iar cei din lumea lor îl admirau pentru sângele rece care îl caracteriza. Morana trăise în preajma oamenilor ca el destul ca să nu se sperie. Mai bine zis, să nu lase teama să se vadă.

Lângă Lorenzo, stătea fiul cel mare, Dante Maroni, supranumit „Zidul”. Deși figura lui atrăgătoare îi putea păcăli pe unii, Morana făcuse destule cercetări cât să nu-l subestimeze. Cu o statură înaltă cât un perete și un fizic solid, era mai înalt aproape ca toți. Se zvonea că preluase un rol-cheie în organizație în urmă cu peste zece ani.

Se prefăcea că bea șampanie. După ce a schimbat un zâmbet politicos cu o femeie care se uita la ea, și-a lăsat în cele din urmă privirea asupra bărbatului care stătea tăcut alături de Dante.

Tristan Caine.

Tristan era o excepție. Singurul membru al grupului care nu aparținea familiei, dar care intrase în ea printr-un jurământ de sânge. Singurul membru provenit din exterior care ajunsese atât de sus în Organizație. Nimeni nu știa exact ce loc ocupa în ierarhie, dar era unul foarte important. Fiecare avea câte o teorie despre motivul pentru care era atât de bine plasat, dar nimeni nu știa ceva sigur.

Morana l-a privit cu atenție. Era înalt, doar cu vreo doi centimetri mai scund decât Dante, și purta un costum negru, din trei piese, fără cravată. Părul blond-închis era aproape castaniu, tuns scurt, iar ochii lui păreau, de la distanță, deschiși la culoare.

Ea știa însă că are ochi albaștri. Un albastru surprinzător. Văzuse poze cu el, instantanee în care întotdeauna arăta uimitor de impasibil. Era obișnuită cu fețe inexpresive în lumea lor, dar a lui le întrecea pe toate.

Deși silueta sa musculoasă era atrăgătoare, nu acesta era motivul pentru care Morana nu-și mai lua ochii de la el. Mai degrabă era vorba de poveștile pe care le auzise despre el de-a lungul anilor, mai ales de la tatăl ei – de fapt, la care mai mult trăsesese cu urechea.

Zvonurile spuneau că Tristan Caine era fiul bodyguardului personal al lui Lorenzo Maroni, care murise

în urmă cu aproape douăzeci de ani în timp ce-și proteja șeful. Tristan era mic pe-atunci, iar mama sa o luase din loc după moartea soțului.

Din motive necunoscute, Lorenzo îl luase pe băiat sub aripa lui și-l instruisese chiar el în profesia lor. Iar astăzi domnul Caine era ca un fiu pentru „Copoiul” Maroni. Unii spuneau chiar că Maroni îl prefera pe Tristan în locul celor de același sânge cu el. De fapt, se zvonea că, după retragerea lui Maroni, Tristan, și nu Dante, avea să fie liderul Organizației.

Tristan Caine.

Lumea îi spunea „Predator”. Iar oamenii îl cunoșteau după reputație. Ieșea rareori la vânătoare, dar, atunci când ieșea, nu se juca. Când vâna, sărea direct la jugulară. Fără diversiuni. Fără jocuri. În ciuda atitudinii imperturbabile, era un bărbat mai periculos decât cuțitul care i se înfigea acum în coapsă Moranei.

Tot el era și motivul pentru care ea venise la petrecere.

Avea de gând să-l omoare.

Ca fiică a liderului din Portul Umbrelor, viața o pregătise pentru multe lucruri. Dar nu și pentru asta. Deși crescuse înconjurată de criminalitate, Morana fusese surprinzător de protejată de urâțenia lumii. Fusese educată acasă, terminase o facultate și acum era programator liber-profesionist. Totul cât se poate de banal.

Tocmai de aceea nu știa cum să se descurce în situația de față. Nu fusese pregătită să se infiltreze în casa dușmanilor tatălui ei și, în consecință, ai ei. În mod sigur, nu era pregătită să-l ucidă pe respectivul bărbat.

Poate nu trebuia chiar să-l ucidă. Poate ar fi fost de ajuns să-l răpească.

„Cum să nu!”

Timp de peste o oră, Morana l-a privit cu atenție, însă discret, pe Tristan Caine, așteptând ca el să se miște. În cele din urmă, după ce a stat lipit de Maroni cu o privire încruntată pe chipul frumos, a luat-o spre bar.

S-a gândit dacă să-l abordeze în public sau să aștepte până intra în casă. După o secundă de nehotărâre, a ales a doua variantă. Prima opțiune era mult prea periculoasă și, în cazul în care era demascată, avea să fie nu doar condamnarea ei la moarte, ci și începutul unui război între cele două familii. Un război mafiot. S-a cutremurat, gândindu-se la toate poveștile morbide pe care le auzise de-a lungul anilor.

S-a întrebat și dacă avea vreo logică să-l omoare.

Poate că nu, dar trebuia să intre în casă și să afle unde ascunsese Tristan codurile.

Povestea a început cu o provocare din partea fostului ei iubit (nu că ar fi știut altcineva în afară de ea ceva despre el). Fiind el însuși programator, o provocase să creeze cel mai complex set de coduri posibil. Iar ea fusese de acord, incapabilă să refuze o întrecere.

Codurile acelea erau Frankensteinul ei. Un monstru puternic, care o luase razna și îi scăpase de sub control. Puteau discredita pe oricine, puteau scoate la iveală toate secretele murdare, din cele mai ascunse cotloane ale internetului, ca să distrugă guverne și întregi structuri mafioate, dacă ajungeau pe mâinile cui nu trebuia.

Iar acum căzuseră în mâinile celei mai nepotrivite persoane. Fostul ei iubit cretin – Jackson – furase codurile după ce ea le terminase, în urmă cu trei săptămâni, și dispăruse.

Abia când a început să-l urmărească a descoperit că Jackson fusese trimis de Organizație să se apropie de ea. Mai exact, de către domnul Caine. Morana nu știa

cum aflase acela despre cunoștințele ei de programare și despre coduri.

Era terminată. Complet terminată.

Nu avea cum să-i spună tatălui ei. „Imposibil!” Greșelile pe care le făcuse erau prea grave. Se întâlnise cu un intrus, scrisese niște coduri ca o bombă cu ceas, fără niciun fel de protecție, și, mai rău decât orice, știa unde ajunseseră codurile. Tatăl ei avea să o ucidă fără să clipească. O știa și, dacă era să fie sinceră, nici nu-i păsa. Dar oamenii nevinovați și martorii nu meritau să-și vadă viețile distruse din pricina greșelilor ei.

Așadar, după săptămâni la rând de cercetări și urmăriri, reușise să facă rost de o invitație falsă la petrecerea din Tenebre. Tatăl ei credea că se întâlnea cu prietenele, inexistente, din facultate. Bodyguardii credeau că se îmbătase și dormea încuiată în camera de hotel.

Dar evadase. Intrase în adâncul bârlogului. Trebuia să ia codurile și să scape naibii de acolo. Și trebuia să facă toate astea în timp ce-l amuțea pe Predator. Singurul mod de a-și îndeplini misiunea era să-l omoare.

Când se gândea la toată povestea cu Jackson, îi clo-cotea sângele în vene.

O, da, nu avea să aibă nicio problemă să-l ucidă! Dorința îi creștea de fiecare dată când se gândea la ticălo-sul acela bolnav. A strâns din dinți.

În cele din urmă, după ce a dat peste cap un pahar de whiskey, Tristan Caine a luat-o spre casă.

Să înceapă spectacolul!

Dând din cap imperceptibil, a pus paharul pe tava unuia dintre numeroșii ospățari și s-a îndreptat în grabă spre poteca izolată pe care mergea el. Se ținea în umbră, iar rochia închisă la culoare o ajuta să nu iasă în evidență. După câțiva pași, tufele care mascau drumul se îndeseau și mai tare.

Drept în față, a zărit silueta înaltă și masivă a lui Caine, care mergea întins spre treptele casei. Le-a urcat câte două odată, așa că Morana a iuțit pasul pe tocuri, încercând să nu-l piardă din ochi.

S-a uitat de jur împrejur, apoi s-a aplecat și a urcat treptele. În stânga, vedea petrecerea și paznicii împrăști-ați pe gazon.

A intrat prin ușile duble imense, nedumerită de lipsa pazei în jurul casei. Și atunci a văzut un paznic care venea direct spre ea prin hol.

S-a pitit, agitată, după primul stâlp și s-a uitat către intrarea mare, unde un candelabru imens atârna de tavan. L-a urmărit apoi cu privirea pe Caine, care a luat-o pe coridorul din stânga și a dispărut în capăt.

Deodată, s-a simțit trasă de braț.

Un paznic mătăhălos o privea încruntat.

— Te-ai rătăcit, domnișoară? a întrebat el privind-o suspicios.

Înainte să se răzgândească, Morana a luat vaza de lângă ea și l-a lovit în cap. Paznicul a căscat ochii, apoi s-a prăbușit la pământ.

„Futu-i, futu-i, futu-i!” s-a muștră ea în gând, fugind.

Fusese un gest mai neglijent decât și-ar fi dorit.

După ce a respirat adânc, concentrată la ce avea de făcut, s-a ghemuit și s-a îndreptat spre hol. A luat-o la fugă pe coridor, oprindu-se doar cât să-și ia încălțările în mână ca să nu facă zgomot. În câteva secunde, a ajuns la o cotitură către spatele casei și a văzut o scară ce ducea către o ușă.

A înghițit în sec, în timp ce inima îi bătea nebu-nește, și a urcat treptele.

Când a ajuns pe palier, s-a apropiat de ușă pe vârfuri. A tras repede aer în piept și a scos cuțitul din teaca de pe coapsă. Arma îi lăsase o mică vânâtaie pe piele.

A băgat capul înăuntru. Era un fel de cameră de oaspeți în semiîntuneric. Goală.

Încruntată, a pășit înăuntru și a închis imediat ușa după ea.

Din celălalt capăt al camerei, s-a deschis o ușă, înainte să vadă ce se afla în jurul ei. Cu inima bubuind, s-a ghemuit într-un colț și a văzut un bărbat cum a ieșit din baie și și-a aruncat sacoul pe pat. A remarcat bretelele care contrastau cu cămașa albă, dintr-un material rigid, descheiată la guler, și care se întindeau pe pieptul lat. Un piept foarte musculos. Putea să parieze că acela avea și pătrățele pe abdomen.

Deși detesta faptul că observase acest lucru, nu putea să nege că era un bărbat foarte, foarte atrăgător. Păcat că era și un ticălos pe măsură.

L-a văzut cum și-a scos telefonul din buzunarul pantalonilor și a derulat concentrat ceva pe ecran. Când i-a văzut spatele vânjos întors spre ea, s-a ridicat din poziția ghemuită în penumbră.

Era acum ori niciodată.

Cu mâna tremurând ușor pe cuțit, s-a apropiat fără să respire măcar, de teamă să nu-i atragă atenția. Când a ajuns la doi pași de el, i-a lipit cuțitul de spinare, chiar în locul unde ar fi trebuit să fie inima, și a spus, cât mai glacial cu putință:

— Dacă tresari, mori!

A văzut cum i s-au încordat mușchii unul câte unul, chiar înainte să fi vorbit. Ceea ce ar fi fascinat-o, dacă n-ar fi fost moartă de frică și turbată de furie.

— Interesant! a spus el pe un ton sec, de parcă nu viața lui depindea de cuțitul pe care ea-l ținea cu mâini tremurânde, la câțiva centimetri.

Morana a strâns cuțitul mai tare.

— Aruncă telefonul și ridică mâinile, i-a ordonat, iar el s-a conformat fără ezitare.

Vocea lui a pus capăt liniștii tensionate.

— Dat fiind că n-am murit deja, presupun că vrei ceva.

Tonul netulburat al vocii lui nu a reușit să-i potolească nervii. Cum de nu era nici măcar tulburat de situația în care se afla? Ar fi putut să-l înjunghie. Oare îi scăpa ceva?

Simțea broboanele de sudoare pe spate, peruca îi dădea mâncărimi pe scalp, dar a rămas atentă la spatele lui. După ce a scos încă un cuțit, de pe cealaltă coapsă, l-a împuns cu lama într-o parte, chiar în dreptul rinichiului. Spatele lui s-a încordat ușor, dar mâinile i-au rămas nemișcate.

— Ce vrei? a întrebat el cu o voce la fel de neclintită.

Morana a respirat adânc, a înghițit în sec și a răspuns.

— Stickul USB pe care ți l-a dat Jackson.

— Care Jackson?

I-a înfipt puțin mai mult lamele de cuțit în spate, să-l avertizeze.

— Nu te preface că nu știi nimic, domnule Caine. Știu totul despre înțelegerea ta cu Jackson Miller.

Spatele lui a rămas rigid, căci, altfel, cuțitele i-ar fi străpuns pielea într-o secundă.

— Acum, unde e stickul?

După o clipă de tăcere, el a înclinat capul spre stânga.

— În sacou. Buzunarul interior.

Morana a clipit, uimită. Nu se așteptase să cedeze atât de ușor. Poate era un pământău, dincolo de aspectul

de macho. Poate că toate zvonurile și poveștile erau doar invenții.

S-a uitat la sacoul negru și ce a urmat s-a întâmplat în fracțiunea de secundă în care și-a pierdut concentrarea.

S-a trezit cu spatele trântit de perete, cu mâna dreaptă, în care ținea un cuțit, lipită de zid și strânsă ca într-o menghină. Mâna stângă, cu celălalt cuțit, era în dreptul gâtului ei, strânsă acum de Tristan Caine, mult mai puternic și mai furios.

A clipit, atentă la ochii lui – ochii lui foarte albaștri și mânioși –, șocată de răsturnarea de situație. Nu era pregătită pentru așa ceva. La naiba, nu era *deloc* pregătită pentru așa ceva!

A înghițit în sec. El o strângea de mână și îi apăsa lama pe gât. Simțea metalul rece care îi amenința pielea bronzată. Cu mâna cealaltă, mare și aspră, Tristan îi ținea celălalt braț deasupra capului și își înfășura degetele ca niște cătușe în jurul încheieturii ei. Morana simțea apăsarea trupului vânjos, masiv, pieptul cald lipit de sânii ei, care se ridicau și coborau cu fiecare respirație, aroma de mosc a parfumului său, care îi invadea simțurile, picioarele lui, care o țintuiau și o obligau să rămână nemișcată.

Înghițind în sec, s-a uitat în ochii lui și și-a îndreptat spatele. Nu avea să moară ca o lașă, cu atât mai puțin din cauza unuia ca el.

Bărbatul s-a aplecat ușor, până a ajuns la câțiva centimetri de fața ei, și i-a vorbit cu voce brutală, aruncându-i o privire rece:

– Locul ăsta, chiar aici, a spus el încet și a apăsat vârful cuțitului sub obrazul ei, pe gâtul înclinat. E un loc ușor de reperat. Dacă te înșep aici, mori înainte să clipești.

A tresărit, dar a strâns din dinți și a refuzat să se arate speriată, observând în tăcere cum el muta cuțitul aproape de mijlocul gâtului.

– Locul ăsta. Mori, dar o să faci ceva mizerie.

Înima îi bubuia cumplit în piept, iar palmele îi transpirau din cauza privirii lui. Apoi el a mutat cuțitul către un loc de la baza gâtului.

– Și aici... Știi ce se întâmplă dacă te tai aici?

Morana a rămas tăcută și l-a privit, ascultându-i vocea zeflemitoare, aproape seducând-o cu tentația morții.

– O să te doară! a continuat el calm. O să sângerezi până mori. O să simți fiecare picătură de sânge pe care o pierzi.

Vocea lui îi învăluia trupul.

– O să vină și moartea, dar mult, mult mai târziu. Iar durerea va fi cumplită.

A ținut cuțitul nemișcat în punctul acela, apoi a spus, cu o voce devenită subit înfiorătoare.

– Acum, dacă nu-ți dorești să se întâmple toate astea, spune-mi cine te-a trimis și despre ce stick vorbești.

Morana a clipit derutată, apoi și-a dat seama de un lucru. Nu o recunoscuse. Normal că nu. Nu se întâlniseră niciodată până acum, iar aceasta, ca primă întâlnire, lăsa mult de dorit. Probabil o văzuse în trecut în fotografii, așa cum îl văzuse și ea.

Și-a umezit buzele și a șoptit.

– Stickul e al meu.

A observat că avea ochii ușor mijiți.

– Serios?

A mijit și ea ochii, iar mânia i-a dispărut de pe față, alungată de teama ce revenise în forță.

– Da, serios, ticălosule! Am muncit pe brânci la codurile alea și să fiu a naibii dacă te las să le folosești! Jackson le-a furat de la mine și am venit tocmai din Portul Umbrelor până aici fiindcă am nevoie de ele.

A urmat o clipă de tăcere, iar ochii lui au zăbovit asupra trăsăturilor ei, până când uimirea a strălucit în ei.